

Επικαιρότητα

Οι Δημοτικές Εκλογές βρίσκονται στο αποκορύφωμά τους.

Παντού έχουν στηθεί εκλογικά περίπτερα, οι τοίχοι, οι κολόνες και τα ειδικά ταμπλά των δήμων έχουν γεμίσει με αφίσες των υποψηφίων. Οι υποσχέσεις για έργα, που έγιναν ή που θα γίνουν, φαντάζουν εξωπραγματικές από το στόμφο και τη μεγαλομανία με τις οποίες παρουσιάζονται. Συνεργασίες όλων των ειδών και όλων των κομμάτων. Τα ονόματα των υποψηφίων δημάρχων συννεύνουν αλληλοεπηρεάζοντες ομάδες ή τις απωθούν στα άκρα. Το περιβάλλον, το πράσινο, η απομάκρυνση βιομηχανιών από κατοικήσιμες περιοχές, τα σκουπίδια, ο θόρυβος, οι συγκοινωνίες, οι παιδότοποι, η συμμετοχή των γυναικών, ο αθλητισμός και η πολιτιστική ζωή γεμίζουν τα προγράμματα των υποψηφίων.

Πράσινοι, κόκκινοι, μπλε και γαλάζιοι συνωθούνται στο πρωτάθλημα των δημοτικών εκλογών, σκοπός η νίκη. Μερικοί υποψήφιοι κατεβαίνουν με τελείως οικολογικά προγράμματα. Σε μια Ελλάδα του μετέωρου, των στενών δρόμων, των χιλιάδων παρμένομων κατοικιών, των σκουπιδότοπων, της τερατώδους ηχορύπανσης, της έλλειψης πράσινου και της πτώσης της ποιότητας ζωής στις πόλεις και τα χωριά από κάθε είδους υπερβάσεις των κανόνων της φύσης, είναι φυσικό να υπόσχεται πολλά για να πετύχεις λίγα.

Έτσι κι αλλιώς η τοπική αυτοδιοίκηση από οικονομική άποψη ήταν δεμένη χειροπόδαρη στο τελευταίο βαγόνι της κεντρικής εξουσίας. Λίγα λεφτά για δρόμους, φωτισμό και σκουπίδια. Σήμερα όμως τα πράγματα αλλάζουν. Δήμοι και κοινότητες δοκιμάζουν καινούργιες ιδέες, προσπαθούν να στήσουν επιχειρήσεις λαϊκής βάσης, να πετύχουν την ανάπτυξη της περιοχής τους, οικονομική αυτοδυναμία και τελικά την πολυπόθητη αυτοδιοίκηση. Η ποιότητα ζωής και η αναβάθμιση των δήμων και κοινοτήτων εξαρτάται από την δραστηριοποίηση της τοπικής εξουσίας.

Η υπόθεση του αρχιτοκογλύφου στα Γιάννενα οπωσδήποτε ήταν αρκετά ενδιαφέροντα και σκανδαλώδη. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, και ιδιαίτερα οι εφημερίδες, κατάφεραν να πουλήσουν μερικές δεκάδες χιλιάδες φύλλα παραπάνω με τις υπερβολικά σκανδαλιστικές περιγραφές τους και τα μυθεύματα για τα

ποσά που άλλαξαν χέρια στον επιχειρηματικό κόσμο της Βορειοδυτικής Ελλάδας.

Η τοκογλυφία είναι τόσο παλιά όσο και η πορνεία. Είναι αρκετά διαδεδομένη στην Ελλάδα, και όλοι σχεδόν οι επιχειρηματίες έχουν κατά καιρούς δανειστεί χρήματα με υπερβολικό τόκο.

Τι γίνεται όμως με τις ακάλυπτες επιταγές και απλήρωτες συναλλαγματικές (23 δισ. δρχ. το 1985); Τι γίνεται με τη μαύρη αγορά χρυσού και συναλλάγματος; Τι γίνεται με την παραοικονομία που καθημερινά εισπράττει υπέρογκα ποσά για τα οποία δεν πληρώνει φόρο εισοδήματος;

Αλλά η πιο σημαντική οικονομική είδηση των τελευταίων εβδομάδων ήταν τα 210 δισ. δρχ. χρωστώνε 15 συνεταιριστικοί φορείς (Αυγή, 14.9.86) του Μιχάλη Καϊτατζίδη. Φυσικά η όλη ιστορία δεν ήταν κάποιο κρατικό μυστικό. Κάποιος έπρεπε να προσθέσει τα δισεκατομμύρια που χρωστώνε οι διάφορες συνεταιριστικές οργανώσεις (όπως η Ελλαιουργική, ΚΥΔΕΠ, ΣΥΝΕΛ, ΣΕΚΟΒΕ, ΣΕΚΕ, ΣΚΟΠ κ.λπ.) και να τα παρουσιάσει σ' ένα ζωντανό άρθρο του ημερήσιου τύπου. Αργότερα βέβαια οι διάφοροι παράγοντες των συνεταιρισμών και ο υφυπουργός Γεωργίας κ. Δ. Πιτσιώρης διαμαρτυρήθηκαν για τη μη σωστή παράθεση των αριθμών (βραχυπρόθεσμες και μακροπρόθεσμες οφειλές). Το συνολικό χρέος των 15 μεγαλύτερων γεωργικών συνεταιρισμών είναι 150 δισ. δρχ.

Μετά το ΙΚΑ, τον ΟΓΑ, τις Δημόσιες επιχειρήσεις και τις προβληματικές επιχειρήσεις που χρωστώνε δισεκατομμύρια έρχονται να προστεθούν και οι γεωργικοί συνεταιρισμοί. Στις 16.9.86 έγιναν περίπου 45 συγκεντρώσεις και συλλλητήρια σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας από αγρότες ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης που μειώνει το εισόδημά τους μέσω των τιμών και των περικοπών των πιστώσεων.

Αναρωτιέται κανείς εάν με τα 150 δισ. δρχ. με τα οποία χρηματοδοτήθηκαν οι συνεταιριστικές οργανώσεις για να προδούν σε συγκέντρωση γεωργικών προϊόντων ή προμήθεια λιπασμάτων ή αγορά μηχανημάτων, και τα οποία τα χρωστούν με διάφορες μακροπρόθεσμες ή βραχυπρόθεσμες οφειλές, δεν επαρκούν για να βελτιώσουν το γεωργικό εισόδημα τότε ποια θα είναι η επόμενη υπερχρέωση των «προβληματικών» συνεταιρισμών.

Η καταστροφή της Καλαμάτας από το σεισμό και η άμεση κινητοποίηση των υπηρεσιών, παρά τις ελλείψεις και την αδράνεια του Σαββατοκύριακου, για την περίθαλψη των σεισμόπληκτων αποτελεί ένα μέτρο της προόδου που επιτέλεσε η ελληνική κοινωνία στο να αντιμετωπίζει καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης.

Αναμφισβήτητο, οι υπηρεσίες, το κράτος, οι κοινωνικοί φορείς, τα κόμματα, οι επιστήμονες, και οι ίδιοι η κάτοικοι διατήρησαν την ψυχραιμία τους. Ακόμη φέρνω στη μνήμη μου κάτι τραγικές εικόνες από σεισμούς, πριν δεκαετίες, στα Ιόνια νησιά, κάτι πλημμύρες στη Δραπετσώνα, ή και τον τελευταίο σεισμό στην Αθήνα το 1981 όπου τα πάντα παρέλυσαν για ορισμένες ώρες.

Μέσα στην εβδομάδα που ακολούθησε υπήρχε μια φανερά «εθνική ομοψυχία» και οι προτεραιότητες εντοπίστηκαν στο να τακτοποιηθούν οι πληγέντες κάτοικοι, αντί να αρχίσουν να τσακώνονται οι πολιτικοί, και οι πολιτικοί μηχανικοί, για το ποιος φταίει. Το ότι υπάρχουν κακοτεχνίες και παραλήψεις στα νεόκτιστα σπίτια, είναι φανερό. Κάποιοι πρέπει να τιμωρηθούν γι' αυτό.

Μελανό σημείο παραμένει όμως και η παραπληροφόρηση ορισμένων εφημερίδων και ιδιαίτερα σ' ότι αφορά την πρόβλεψη των σεισμών, και ειδικά αυτόν της Καλαμάτας. Η πρόβλεψη με ακρίβεια ημερών ή και εβδομάδων ενός καταστροφικού σεισμού είναι δύσκολη. Σε μια χώρα όμως όπως η Ελλάδα, όπου οι ύποπτοι ψίθυροι τριγυρνούν με αστραπιαία ταχύτητα, θα είχε σα συνέπεια οι κάτοικοι πολλών επαρχιακών πόλεων κατά καιρούς να διανυκτερεύουν στο ύπαιθρο. Οι επιστήμονες οφείλουν να αναθεωρήσουν ορισμένα εγωιστικά «προτερήματά» τους και να σκεφθούν το κοινωνικό σύνολο. Πρόληψη σεισμών είναι η σωστή ανοικοδόμηση σπιτιών και η συνολική περίθαλψη του πληθυσμού σε έκτακτες ανάγκες.

Θ.Β.

Ελεύθεροι ραδιοφωνία: Δημοτικό ραδιόφωνο στο Χολαργό

Και αυτό πέρασε απαρατήρητο! Η απάντηση του κ. Παπαϊωάννου στην επερώτηση της Ν.Δ. για τη Μ.Ε., περιλάμβανε μια εξαγγελία, που έχει ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Ο κ. Παπαϊωάννου ανήγγειλε ότι στο νέο νόμο για τη ραδιοτηλεόραση, που θα ψηφιστεί σήμερα, θα δοθεί η δυνατότητα στην Τ.Α. Β' και Γ' βαθμού, καθώς και σε Ενώσεις ΟΤΑ, να ιδρύσουν ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς.

Το είδαμε, σκεφτήκαμε πως Τ.Α. Β' και Γ' βαθμού, θα υπάρξει μετά 4 χρόνια και το... ξεχάσαμε.

Και όμως. Κάτι μας διέφυγε. Αυτό το «Ένωση Δήμων». Αυτό σημαίνει ότι ο Δήμος Χολαργού λ.χ. μαζί με το Δήμο Αγ. Παρασκευής ή Χαλανδρίου, μπορούν αύριο ή μεθαύριο να δημιουργήσουν ραδιοφωνικό σταθμό. Ιδού η πρόκληση λοιπόν. Στο Χολαργό έχει δημιουργηθεί ήδη ομάδα εργασίας, που σχεδιάζουν τον δημοτικό σταθμό του προαστίου. Η πρόταση, που αναμένεται να ενσωματωθεί και στο πρόγραμμα της Δημοτικής Συμπαρατάξης με υποψήφιο τον Π. Παπαγιάννη, θα προβλέπει τη δημιουργία του πρώτου πανελλαδικά δημοτικού σταθμού στο Χολαργό. Με προδιαγραφές ποιότητας, θεσμικές καινοτομίες και ολοκληρωμένη μελέτη τεχνικής και στελεχικής οργάνωσης. 30 μέρες μετά την ψήφιση του νόμου και την εκλογή του Π. Παπαγιάννη, είναι ρεαλιστικά δυνατό να ξεκινήσει ένα πείραμα, στα Μ.Ε., από τον Χολαργό. Και είναι και πετυχημένο!

Γιατί τονίζω το πετυχημένο, θα πει κανείς; Γιατί δεν είναι καθόλου, μα καθόλου αυτονόητο ότι ένας δημοτικός σταθμός, θα είναι και καλός σταθμός. Κάθε άλλο μάλιστα... Και ιδιού, στοιχεία τρία:

α) Κοινή πεποίθηση δημοσιογράφων και ειδικών, είναι πως ένας τέτοιος σταθμός, πιθανότατα θα είναι χειρότερος από την ΕΡΤ-1 και 2! Αν είναι λ.χ. ανάλογος με τα ενημερωτικά δελτία ΟΛΩΝ των δήμων, αναξάρτητα χρώματος, που είναι επιεικώς, απαράδεκτα, η αποτυχία θα είναι νομοτελειακή. (Βλ. άρθρο Κάτιας Πετροπούλου ΝΕΑ 8.9.86).

β) Το μοναδικό πείραμα ραδιοφώνου με «ευθύνη της κοινωνίας» και των θεσμών της» που δοκιμάστηκε, απέτυχε εμφανώς. Η προσπάθεια του καλιού νο-

μάρχη Κοζάνης Θ. Χαλάτση, για εκπομπές με ευθύνη των φορέων, είχε ως και κωμικοτραγικά αποτελέσματα. Οι εκπομπές λ.χ. των γυναικείων σωματείων, που όταν μπερδευαν το ραδιόφωνο με τη ντουντούκα, έφθαναν στην παραίτηση από το δικαίωμα να υπάρχει ενιαία εκπομπή, οι εκπομπές της Τ.Α., οδηγούσαν το χέρι του κάθε φυσιολογικού ακροατή στο κουμπί για κλείσιμο.

γ) Στην Ιταλία. Όταν επιτράπηκε η ελεύθερη ραδιοφωνία, έγιναν εκατοντάδες δημοτικοί σταθμοί. Σήμερα έχουν κλείσει σχεδόν όλοι! Γιατί; Γιατί δεν είναι καθόλου εύκολοι και γιατί δεν κατάφεραν να γίνουν καλοί.

Μεγάλη η πρόκληση λοιπόν για τον δημοτικό ραδιοσταθμό Χολαργού που μάλλον θα προλάβει αυτόν της Δ. Αττικής, του φίλου Ν. Ταμπακίδη!

Και μια πιο προωθημένη πρόταση! Πλάι στο σταθμό, να δημιουργηθεί ένας

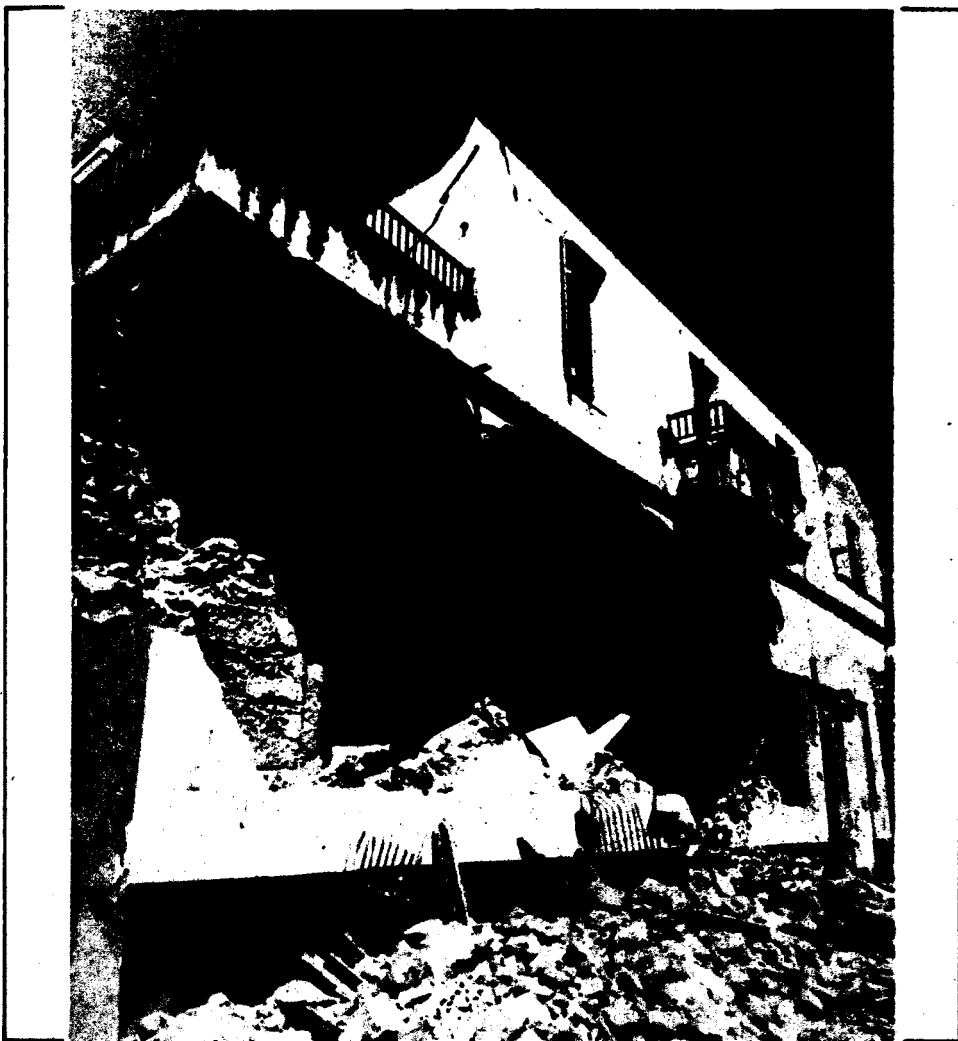
νέος θεσμός «...για πρώτη φορά στην Ελλάδα». Αστικός συνεταιρισμός ή εταιρία μη κερδοσκοπική, με μέλη τους ραδιοερασιτέχνες της περιοχής, τους εραστές του ραδιοφώνου και όποιον άλλο θέλει να εκφραστεί μέσω ερτζιανών!

Η νέα δημοτική αρχή θα μπορούσε να δεσμευτεί ότι θα εκχωρήσει την αρμοδιότητα λειτουργίας του σταθμού, ορισμένες ώρες και πάντα μέσα σε προσυμφωνημένα πλαίσια, στον συνεταιρισμό αυτό. (Άρθρο 28 του νέου κώδικα).

— Πάμε στοίχημα ότι θα ενταχθούν εκατοντάδες, σ' αυτό το σχήμα;

— Πάμε στοίχημα ότι ο δημοτικός σταθμός του Χολαργού, μπορεί να γίνει πρότυπο, με αχτινοβολία πανελλαδικού επιπέδου;

Νικήτας Λιοναράκης
(Αυγή, 12.9.1986)



Τα Πανεπιστήμια άνοιξαν ξανά, τα προβλήματα παραμένουν

Ο νέος Υπουργός Παιδείας Α. Τρίτοης αναγκάστηκε για αρκετές ημέρες να βγαίνει από την πίσω πόρτα του Υπουργείου και με προστασία αστυφυλάκων. Αγανακτισμένοι γονείς τον περίμεναν απειλητικά για να του τα ψάλλουν. Ο Τρίτοης είχε καταργήσει από τον Ιούλιο '86 τις μεταγραφές λόγω σπουδάζοντος αδελφού ή συζύγου φοιτητή/τριας στα τμήματα της Πολυτεχνικής Θεσσαλονίκης, του Ε.Μ.Π. και των τμημάτων Ιατρικής Αθήνας και Θεσσαλονίκης.

Η κατάσταση στα παραπάνω τμήματα είχε γίνει δραματική τα τελευταία χρόνια. Στην Ιατρική το 1985 εγγράφησαν με γενικές εξετάσεις 200 πρωτοετείς. Συγχρόνως γράφτηκαν 231 με μεταγραφές, 23 πτυχιούχοι άλλων σχολών και 193 με διάφορες ευεργετικές διατάξεις. Στο Ε.Μ.Π. οι αντίστοιχοι αριθμοί ήταν 321, 287 και 115. (Αυγή, 11.7.86).

Στο Ε.Μ.Π. για το 1985-86 ο προταθείς αριθμός από τους καθηγητές προς το Υπουργείο ήταν 420, το Υπουργείο όρισε τον αριθμό των εισαγομένων σε 880, τελικά εισαχθέντες λόγω μεταγραφών και ευεργετικών διατάξεων, μέχρι το Φεβρουάριο του 1986, 665. Ο τελικός αριθμός ήταν 1.547 φοιτητές, δηλαδή τριπλάσιοι από αυτούς που ζήτησε το Ε.Μ.Π. (Βήμα, 9.3.1986).

Η κατάργηση όλων των μεταγραφών και εισαγομένων με ευεργετικές διατάξεις πρέπει να είναι ο προσεχής στόχος του Υπουργείου. Γιατί είναι πιο δίκαιο το σύστημα εξετάσεων, και είναι ο μόνος τρόπος να βελτιωθεί η ποιότητα σπουδών. Ο υπερβολικός αριθμός φοιτητών/τριών στα ΑΕΙ της χώρας, και ιδιαίτερα στα τμήματα που έχουν εργαστηριακές ασκήσεις, έχει δημιουργήσει όχι απλώς προβλήματα χώρου και ποιότητας σπουδών, αλλά οδήγησε με μαθηματική ακρίβεια στην διάλυση των θεσμών στην ανώτατη εκπαίδευση.

Οι φοιτητές και το προσωπικό των ΑΕ πρέπει επιτέλους να ξεπεράσουν το λήθαργο της αδιαφορίας των τελευταίων χρόνων και να αναζητήσουν καλύτερες σπουδές, προγράμματα, βιβλία, εξετάσεις, βιβλιοθήκες, ερευνητικές εργασίες και επαρκείς χώρους διδασκαλίας.

Αυστηρότεροι κανονισμοί στην παρακολούθηση των μαθημάτων και εργαστηρίων, υποχρεωτικοί περιορισμοί στα



Του Κ. Μητρόπουλου από τα «Νέα»

χρόνια σπουδών, αυστηρότερες εξετάσεις και περισσότερες ώρες διδασκαλίας και έρευνας, ενώ παράλληλα θα πρέπει να γίνεται μια αντικειμενική εκτίμηση της ποιότητας των διδασκομένων μαθημάτων, είναι απαραίτητα στοιχεία για το σταμάτημα της καταστροφικής πορείας που ακολουθούν τα ΑΕΙ σήμερα.

Οι μεταπτυχιακές σπουδές και η έρευνα βρίσκονται αυτή τη στιγμή σε σημείο μηδέν. Αντίθετα, όπως υπογραμμίζει και ο φίλος Κ. Γαβρόγλου (μετά από πολλά χρόνια προσωπικής εμπειρίας «...σήμερα και με τη συνενοχή της πανεπιστημιακής κοινότητας έχει διαμορφωθεί μια κατάσταση, που η νομοτέλειά της σε λίγα χρόνια θα συντρίψει ό,τι λίγο έχει απομείνει από ακαδημαϊσμό στο Πανεπιστήμιο» (Βήμα, 22.6.1986). Τα έλεγε αυτά με αφορμή τη διαπίστωση ότι ετοιμάζονται χιλιάδες διδακτορικά στα ΑΕΙ της χώρας χωρίς υποδομή, χωρίς έρευνα. «Η όλη υπόθεση με τα διδακτορικά αποτελεί απάτη ολκής με υπεύθυνους πρώτα και κύρια τα μέλη του ΔΕΠ».

Το πρόβλημα των συγγραμμάτων είναι γνωστό και έχουν γραφτεί αρκετά άρθρα στις εφημερίδες τα τελευταία χρόνια. Πάντως αποτελεί ένα σκανδαλώδη θεσμό που μας άφησε κληρονομιά η χούντα και που ευθύνεται άμεσα για την κατακόρυφη πτώση της ποιότητας των σπουδών, της αδιαφορίας των φοιτητών για παρακολούθηση μαθημάτων και την εξάπλωση της αμάθειας μεταξύ των πτυχιούχων. (Η τοποθέτηση των «62» πανεπιστημιακών, Αυγή 25.11.1984, και μια σειρά από γράμματα, Β. Κρεμμυδά Βήμα, 20.1.1985, Ν. Βαγενά, Τα Νέα 15.1.85, Κ. Μπέη, Το Βήμα 2 και 4.12.1984 κ.ά.).

«Τα Πανεπιστήμια δεν είναι εργοστάσια, ούτε χώρος παραγωγής πλούτου, τουλάχιστον άμεσα. Είναι χώρος στον οποίο όλοι οι συμμετέχοντες οφείλουν να αγωνίζονται συνεχώς για την ουσιαστική και κοπιώδη αναβάθμιση της λειτουργίας».

«Στο σημείο αυτό θεμελιακή είναι και η ευθύνη των καθηγητών, οι οποίοι σπανιότατα τολμούν να έλθουν σε αντίθεση με τα παγιωμένα συμφέροντα των φοιτητών, των συναδέλφων τους ή των κομματικών συναινέσεων». (Κ. Τσουνάλης, Αυγή 19.1.1986).

Η πολιτικοποίηση, τα συντεχνιακά συμφέροντα, και μια σειρά από λαϊκίστικα συνθήματα για το ρόλο του Πανεπιστημίου έχουν φέρει τα ΑΕΙ της χώρας σε μια φθίνουσα πορεία. Το πρόσφατο παράδειγμα του Πανεπιστημίου της Κρήτης είναι αρκετό για να μας δείξει πως καταστρέφονται οι ελπίδες για ένα αναβαθμισμένο πανεπιστήμιο (Ε. Σαβδάκη, Κρίση στο Π.Κ., Αντί, 29.8.86, σ. 42).

Τα ΑΕΙ της χώρας είναι πολυέξοδα, και η ποιότητα της δουλειάς τους υποβαθμίζεται συστηματικά. Παράγουν ημιμαθείς πτυχιούχους, των οποίων η μούρα σε λίγα χρόνια θα είναι, το 50% να παραμένει άνεργο ή ετεροαποσχολούμενο σε κάθε είδους φροντιστηριακά μαθήματα και τομείς της παραοικονομίας. Ο ρόλος του πανεπιστημίου πρέπει να επανεκτιμηθεί, γιατί από πηγή πρωτοπορίας για την αναβάθμιση της ποιότητας ζωής των κατοίκων αυτής της χώρας τείνει να γίνει ένας αδιάφορος συρράκος.

